

Sygn. akt: VI GC 950/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Robert Molenda

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2020r. na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko:

(...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.674,79 zł (cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt cztery złote i siedemdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 listopada 2018r.;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.360,81 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Tychach od pozwanej kwotę 379,60 zł (trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt groszy) a od powódki kwotę 37,54 zł (trzydzieści siedem złotych i pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów sądowych, przy czym od powódki z zasądzzonego roszczenia.

Sygn. akt VI GC 950/19

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5.123,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 4.754,07 zł od dnia 5 listopada 2018 r. do dnia zapłaty;
- 369 zł od dnia 4 marca 2019 r. do dnia zapłaty.

Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 2 października 2018 r. samochód osobowy marki V. o nr rej. (...), stanowiący współwłasność O. R. i H. R. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest strona pozwana. Strona pozwana przeprowadziła postępowanie

likwidacyjne, w wyniku którego stwierdziła wystąpienie szkody, wypłacając z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 2.519,09 zł brutto. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 11 stycznia 2019 r. strona powodowa nabyła od poszkodowanych wierzytelność z tytułu odszkodowania powstałego w związku ze szkodą w pojeździe marki V. o nr rej. (...), spowodowaną zdarzeniem drogowym z dnia 2 października 2018 r. Celem ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy strona powodowa zleciła sporządzenie kalkulacji naprawy, zgodnie z którą wysokość szkody powstałej w pojeździe wyniosła 7.273,16 zł brutto. Strona powodowa niniejszym pozwem dochodzi odszkodowania w wysokości różnicy pomiędzy wysokością szkody wyrządzonej w pojeździe, a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną tytułem odszkodowania, a także zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu naprawy.

W dniu 29 kwietnia 2019 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygn. akt VI GNc 948/19 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że wypłacona kwota odszkodowania odpowiadała uszczupleniu w majątku poszkodowanego. Strona pozwana wskazała, że ustalając kwotę odszkodowania przedstawiła poszkodowanemu szczegółową informację o zasadach ustalania odszkodowania oraz o możliwości zorganizowania naprawy bez konieczności angażowania jakichkolwiek środków finansowych w konkretnie wskazanym warsztacie naprawczym w piśmie z dnia 19 października 2018 r., na co poszkodowany nie zareagował. Strona pozwana wskazała również, że nieuzasadnionym jest ustalanie wysokości odszkodowania w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy pojazdu. Ponadto strona pozwana podniosła, że brak jest adekwatnego związku pomiędzy szkodą a kosztem sporządzenia kalkulacji naprawy, wobec czego strona powodowa nie może się domagać zwrotu kosztów poniesionych na jej sporządzenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Strona powodowa prowadzi działalność gospodarczą związaną z doradztwem w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej oraz działalnością usługową. Natomiast strona pozwana prowadzi działalność ubezpieczeniową.

Dowód: wydruk KRS (k. 11 - 15).

W dniu 2 października 2018 r. samochód osobowy marki V. o nr rej. (...) stanowiący własność O. R. i H. R. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody była strona pozwana. Strona pozwana zarejestrowała szkodę pod nr (...), przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego stwierdziła wystąpienie szkody częściowej i wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 2.519,09 zł brutto.

Dowód: pismo (...) z dnia 4 grudnia 2018 r. (k. 27-30), akta szkody na płycie CD (k.59); ustalenie wysokości szkody nr (...) (k.31 – 33); pismo (...) z dnia 19 października 2018 r. (k. 45 – 46)

W dniu 11 stycznia 2019 r. strona powodowa nabyła od poszkodowanych O. R. i H. R. w drodze umowy cesji wierzytelność z tytułu odszkodowania, powstałego na skutek szkody w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 2 października 2018 r. Pismem z dnia 11 stycznia 2019 r. poszkodowani zawiadomili stronę pozwaną o przelewie przysługującej im wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k. 9 - 10); oświadczenie cedenta z dnia 2 października 2018 r. (k. 26); zawiadomienie z dnia 11 stycznia 2019 r. (k. 8)

Strona powodowa celem ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy zleciła niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji naprawy, zgodnie z którą wysokość powstałej szkody w pojeździe wyniosła 7.273,16 zł brutto. Z kolei koszt wykonanej kalkulacji naprawy wyniósł 369 zł brutto.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 20 - 25), Faktura VAT nr (...) (k. 19)

Pismem z dnia 22 lutego 2019 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 5.123,07 zł tytułem pozostałej części odszkodowania. Strona pozwana nie wypłaciła dalszej części odszkodowania.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 17-18)

W samochodzie marki V. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzeniu uległ zderzak, błotnik, nadkole i próg, drzwi przednie lewe. Przyznana przez ubezpieczyciela kwota nie pokryła kosztów naprawy. Naprawa samochodu została wykonana przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych. Do dnia zdarzenia z dnia 2 października 2018 r. samochód nie posiadał żadnych uszkodzeń i nie był wcześniej naprawiany.

Dowód: zeznania świadka H. R. z dnia 31 lipca 2019 r. (k. 74 - 75), zeznania świadka O. R. z dnia 20 września 2019 r. (k. 84 - 85)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) według stawek rynkowych oraz przy użyciu oryginalnych części producenta pojazdu O z zastosowaniem średniej stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych obowiązujących na terenie województwa (...) w wysokości 90 zł netto, wynosi 7.193,88 zł brutto. Nie ma dostępnych nowych części oryginalnych producenta (...).

Dowód: opinia biegłego K. M. z dnia 28 grudnia 2019 r. (k. 94 - 116).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości Sądu, a ich moc nie została przez strony skutecznie podważona.

Sąd uznał również za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego K. M.. Należy zauważyć, że biegły dysponował odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia była rzetelna, fachowa i czyniła zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriyczny oraz były należycie umotywowane.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków O. R. i H. R., bowiem były one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją. W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności pozwalające na podważenie wiarygodności tych zeznań.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo było zasadne w przeważającej części.

Podstawę prawną powództwa, stanowiły art. 822 § 1 k.c. oraz przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 ww. ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie natomiast do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Na wstępie wskazać należy, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych, o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma pojęcie szkody i sposób ustalania jej wysokości.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu pozwanej, iż szkoda nie powinna zostać ustalona w oparciu o hipotetyczne koszty napraw ustalone w kosztorysie, należy wskazać, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (SN I CR 151/88). Również w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt II CNP 41/17) wskazał, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c., bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Ponadto w w/w wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że z wyjątkiem sytuacji kiedy szkoda jest szkodą całkowitą niezgodnym z prawem jest ustalanie wysokości odszkodowania inaczej niż na podstawie hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu. Stanowisko swe Sąd Najwyższy potwierdził w postanowieniu z dnia 11 kwietnia 2019r. sygn. akt III CZP 102/18 odmawiającym podjęcia uchwały, gdzie wskazał: „W orzecznictwie przyjęto, że obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega wprawdzie na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), jednak poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy [...] Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Utrwalony jest także pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalenia wysokości odszkodowania. [...] W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono ponadto, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają znaczenia żadne późniejsze zdarzenia, między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Okoliczność, że poszkodowany nie czekając na wypłatę odszkodowania sprzedaje uszkodzony samochód, nie pozbawia go prawa do odszkodowania w wysokości odpowiadającej hipotetycznym kosztom naprawy, skoro rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dla dochodzenia odszkodowania. W konsekwencji poszkodowany w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, w przypadku szkody częściowej, może żądać odszkodowania w wysokości odpowiadającej niezbędnym i uzasadnionym ekonomicznie kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, także wtedy, gdy naprawy nie dokonał i sprzedał pojazd w stanie uszkodzonym. Zbycie rzeczy jest uprawnieniem właściciela tak samo, jak korzystanie z niej. Skorzystanie z tego uprawnienia nie może ograniczyć wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, gdyż ubezpieczyciel sprawcy szkody powinien wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody.”

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznych kosztów naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego

wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać bez uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

Sąd przy pomocy biegłego rzeczoznawcy ustalił, że koszt naprawy pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu części oryginalnych z logo producenta, z zastosowaniem średniej stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych obowiązujących na terenie województwa (...) w wysokości 90 zł netto wynosi 7.193,88 zł brutto.

W zakresie podnoszonej przez stronę pozwaną okoliczności, dotyczącej przekazania informacji o możliwości zorganizowania naprawy bez konieczności angażowania jakichkolwiek środków finansowych przez poszkodowanych w wybranym przez niego warsztacie należy wskazać, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt III CZP 32/03 poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Dalej, Sąd Najwyższy wskazał, iż zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. W oparciu o przytoczone powyżej stanowisko judykatury można stwierdzić, że pozwany ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa. Podkreślenia wymaga, że zlecenie naprawy za pośrednictwem warsztatu wskazanego przez ubezpieczyciela byłoby równoznaczne z pozbawieniem poszkodowanego możliwości dokonania wyboru warsztatu, w którym chce naprawić samochód.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że poszkodowany ma zawsze prawo wyboru warsztatu, w którym dokonuje naprawy i nie można mu narzucać obowiązku dokonania naprawy w warsztatach współpracujących z pozwaną. Poszkodowany musi mieć zatem zawsze prawo do wyboru zakładu naprawczego, który darzy zaufaniem wykonania fachowej naprawy, a nawet może dokonać jej sam, a ubezpieczyciel nie może poszkodowanemu prawa tego ograniczać, narzucając najtańsze zakłady naprawcze.

W zakresie kosztów prywatnej ekspertyzy oraz adekwatnego związku przyczynowego należy podkreślić, że zgodnie z art. 361 § 1 k.c. sprawca ponosi odpowiedzialność wyłącznie za normalne – typowe następstwa zdarzenia wywołującego szkodę. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie zjawiska nazwanego przyczyną ze zjawiskiem określonym jako skutek. Adekwatny związek przyczynowy stanowi konieczną przesłankę istnienia roszczenia odszkodowawczego, ale także wpływa na jego wysokość.

W tym zakresie rację należało przyznać stronie pozwanej, że poniesione przez stronę powodową koszty wykonania prywatnej opinii nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem (zdarzeniem, które wywołało szkodę i stanowiło podstawę do wypłaty odszkodowania przez pozwaną jako ubezpieczyciela). Zdaniem Sądu to nie wypadek, lecz wola strony powodowej, która zawarła z rzeczoznawcą określoną umowę, stanowiła właściwą przyczynę wydatkowania określonej kwoty. Zlecenie sporządzenia kalkulacji zmierzało w istocie do wyliczenia odszkodowania celem dochodzenia go w procesie przed sądem. Stanowiło zatem wyłącznie przygotowanie do procesu. Wystąpienie z pozwem o odszkodowanie nie wymaga ostatecznego precyzyjnego określenia wysokości odszkodowania. Strona powodowa może złożyć wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczności służące ustaleniu należnego odszkodowania, co też w przedmiotowej sprawie uczynił. Istnieje możliwość rozszerzenia powództwa. Oznacza to, iż wysokość odszkodowania określona w pozwie nie ogranicza powoda w toku procesu, nie zamyka drogi do dochodzenia wyższego odszkodowania.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2018.473). Zgodnie z art. 14 w/w ustawy, Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. Strona powodowa domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 5 listopada 2018 r. a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

Mając na uwadze, iż ustalony przez Sąd koszt naprawy wynosił 7.193,88 zł, a strona pozwana wypłaciła tym tytułem 2.519,09 zł, należne powodce odszkodowanie wynosiło zatem 4.674,79 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powódki w punkcie 1 sentencji wyroku, oddalając w punkcie 2 dalej idące powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. na zasadzie stosunkowego rozdzielenia, gdyż strona powodowa dochodziła kwoty 5.123,07 zł, a zasądzeniu podlegała kwota 4.674,79 zł, wobec czego należało przyjąć, że strona powodowa utrzymała się z dochodzonym roszczeniem w 91 %. Na wydatki procesowe strony powodowej złożyły się kwoty: 257 zł tytułem opłaty od pozwu, 700 zł tytułem wykorzystanej części zaliczki na poczet opinii biegłego, 1800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, co daje łącznie kwotę 2.774 zł. Wydatki procesowe strony pozwanej wynosiły: 1817 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, co daje łącznie kwotę 1817 zł. Skoro suma wydatków procesowych stron wynosiła 4.591 zł, a powódkę powódka uległa w 9 % z dochodzonymi roszczeniami, to pozwana winna zwrócić powodce różnicę pomiędzy poniesionymi przez nią wydatkami wynoszącymi 2.774 zł a obciążającą ją wartością 9% kosztów procesu wynoszącą 413,19 zł. Strona pozwana winna zwrócić stronie powodowej kwotę 2.360,81 zł ($2.774 \text{ zł} - 413,19 \text{ zł} = 2.360,81 \text{ zł}$), o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku.

O nie uiszczonych kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) w zw. z art. 100 ust. zd. 1 k.p.c. Z uwagi na fakt, że wynagrodzenie biegłego zostało przyznane w toku postępowania w kwotach 1.117,14 zł, a pokryte zostało z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową do kwoty 700 zł, różnicę pokrytą tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa nakazano pobrać od stron postępowania zgodnie z ustalonym wyżej procentowym obowiązkiem ponoszenia kosztów procesu.

Sędzia SR Robert Molenda